

JERRY D. THOMAS

Detektiv Zack
a záhada
ztracených
jesliček

Všem učitelům a rodičům, kteří si i letos udělají čas na to, aby si nasadili andělská křídla, oblékli se do kostýmu pastýřů a názorně dětem předvedli velký příběh o Boží lásce.

Všem tatínkům, které děti poprosí o půjčení županu, aby jej použily jako kostým pro vánoční hru.

Přeloženo z knihy *Detectiv Zack: The Missing Manger Mystery* vydané nakladatelstvím Chariot Victor Publishing, 2002, Colorado Springs, CO, USA. ISBN 978-0781437899.

© Advent-Orion, Praha 2020

Ilustrace © Pepa Popper

ISBN 978-80-7172-606-7

Obsah

1	Mudrci v županu	9
2	Slepice a ztracené jesličky	18
3	Kde se tu vzal Santa Claus?	27
4	Pátrání ve tmě	37
5	Vánoční stromky a velbloudi	47
6	Stopy ve sněhu	59
7	Boty na okně	66
8	Chytání zloděje	77
9	Setkání se Santou	86
10	Stařenka	96
11	Podivná večere pro osla	104
12	Generálka	115
13	Překvapení ve stáji	126
14	Jesličky a zázraky	136

Mudrci v županu

Možná je to jenom můj dojem, ale myslím si, že člověk může jen těžko vypadat jako mudrc, pokud mu na hlavě sedí slepice.

Dovolte mi, abych vám to vysvětlil.

Každý rok touto dobou připravujeme v našem křesťanském sboru vánoční program. Pak pozveme všechny lidi z našeho sousedství, aby se jej na Štědrý den zúčastnili. Letos má jeho přípravu na starost moje máma. Takže už asi tušíte, že budu mít zase problém.

Když totiž moje máma organizuje nějaký program, vždycky chce, abychom se se sourozenci do něj nějak zapojili. Víte, asi by mi nevadilo zpívat v pěveckém sboru nebo si občas stříhnout nějakou zajímavou roli. Jenže od svých čtyř let pravidelně dostávám vánoční role, ve kterých musím nosit župan. Někomu to možná přijde legrační, ale já se cítím vyloženě trapně.

Když jste malí, chtějí po vás, ať hrajete jednoho z pastýřů. Ne ale toho, který se jde podívat na právě narozeného Ježíše, ale jednoho z těch, kteří jsou oblečeni do županů a společně zpívají.

Potom, když už jste starší, vás nechají hrát důležitějšího pastýře – ten sice také nosí župan, ale má navíc v ruce pastýřskou hůl. Takovou tu dlouhou dřevěnou tyč. Teď už se můžete zapojit do biblického příběhu. Přijdete až k Josefovi a Marii (kteří se snad už přestali dohadovat, kdo z nich bude sedět blíž k jesličkám) a pokleknete, abyste se podívali na plastovou panenku položenou na slámě.

Myslím, že holky to prožívají podobně. Moje sestra Kayla mi nedávno říkala: „Jestli mi letos zase řeknou, že mám zpívat ve sboru andělů, tak tam začnu řvát vzteky!“ Já si ale myslím, že by tím úplně pokazila *Tichou noc*.

„To máš ještě dobré,“ utěšoval jsem ji, „ty aspoň na sobě nemusíš mít to, v čem chodíš z koupelny do pokojíčku.“

Jenže ona chtěla ve své herecké kariéře postoupit někam dál. „Chtěla bych hrát důležitého anděla. Toho, který přišel pastýřům oznámit, že se jim narodil Zachránce. A chci mít křídla!“

Nakonec se té pocty přece jen dočkala a mohla si zahrát důležitého anděla, který mluvil s pastýří a měl ta vysněná křídla. Teď už jí zbýval jen jeden sen k naplnění, a to, zahrát si Marii a držet v náručí miminko. A myslím, že Kayla už má plán, jak si i tento sen splnit.

Pro kluky je dalším stupněm v jejich herecké kariéře role mudrce od východu. Takový mudrc je důležitější než pastýř hned ze dvou důvodů: zaprvé pastýřů můžete mít v příběhu, kolik chcete, ale mudrci jsou vždy jen tři. A zadruhé, už nemusíte nosit svůj vlastní župan. Protože mudrc je důležitá postava, může nosit tatínkův župan.

Nikdy jsem ale nechtěl hrát Josefa. Však víte, to je ten, který tam celou dobu jen stojí. A pokud máte smůlu, tak vás ještě přinutí držet v náručí panenku, která má představovat malého Ježíše. Navíc s Josefem a Marií to bývá těžké. Někdy totiž někoho napadne, že by bylo skvělé, kdyby Josefa a Marii hráli ti nejmenší. Pak se stává, že Marie drží malého Ježíše za nohu a sama se snaží vlézt do jesliček.

Já už si zahrál pastýře i mudrce. Proto jsem se snažil mámu přesvědčit, že bych letos raději pomáhal v zákulisí. Jenže ona se mnou měla jiné plány.

Seděli jsme zrovna u večeře, když nám maminka slavnostně oznámila: „Letos bude náš vánoční program úplně jiný než dřív.“

„Jak to?“ podivila se Kayla.

„Tyto Vánoce totiž připravíme živý betlém, i s opravdovými zvířaty!“

„To bude skvělé!“ vykřikl nadšeně Alex. To je můj brácha. „Ale co to je, betlém?“ dodal rozpačitě. Je mu totiž teprve sedm roků.

„Živý betlém, to je scéna, která ukazuje, jak to vypadalo v chlévě, kde se Ježíš narodil,“ vysvětlovala mu máma. Budeme tam mít všechny pastýře, skutečné ovečky, oslíka a možná i krávu.“

Táta udiveně zvedl obočí. „Víš už o tom teta Hopkinsová?“ Moc dobře věděl, jak opatrná je tato dáma, pokud jde o její vzácné jesličky.

Máma trochu znervózněla. „No, ještě to neví. Ale náš kazatel i vedení sboru s tím už souhlasili.“

Táta pokýval hlavou a pousmál se. Myslím, že se mu ta představa živého betléma docela zamlouvala.

To jsem ale ještě nevěděl o té slepici.

Když jsem druhého dne odpoledne přišel ze školy, vyrazili jsme všichni do naší modlitebny, kde se měli setkat všichni ti, kteří se chtěli zapojit do vánočního

programu (nebo je k tomu donutili rodiče). Když jsme tam dojeli, uviděli jsme, jak na trávníku u parkoviště už někteří začínají stavět stáj.

„No, zatím to nevypadá jako betlémská stáj,“ pronesl váhavě strejda Peterson, náš kazatel, „ale brzy to bude lepší. Zdá se, že letos se přijde na náš program podívat opravdu hodně lidí.“

Zatímco jsme si povídali, zastavilo za námi další auto. Vystoupila z něj sestra Hopkinsová a bez řečí se zahleděla na chatrnou stáj. „To opravdu chcete ty mé vzácné jesličky strčit do něčeho takového?“

Máma se na ni mile usmála a opatrně řekla: „Je to součást příběhu o Ježíšově narození. Jesličky tam hrají důležitou roli.“

„Uvědomujete si vůbec, jak vzácné ty jesličky jsou? Moje prababička je koupila v Betlémě před více než osmdesáti lety!“ Máma i strejda kazatel chápavě přikyvovali. Ten příběh už slyšeli snad stokrát. „Právě jsem je přivezla z restaurátorské dílny, kde je nově přetřeli ochranným lakem.“ Pak ze zadního sedadla svého auta opatrně vytáhla jesličky zabalené do těžké černé deky a podala je mámě.

„Když mívala dřív vánoční program na starost sestra Bellová, nic takového se tu nedělalo. Všechno

se odehrávalo vždy uvnitř modlitebny, přesně jak si to Pán Bůh přál.“

„No,“ váhavě odpověděl kazatel, „Bůh dovolil, aby se Ježíš narodil ve venkovské stáji. Takže myslím, že nebude mít výhrady k tomu, abychom betlémský chlév postavili venku, pod širým nebem. A mimochodem, přiveze manžel to slíbené seno?“

Sestra Hopkinsová se zamračila. „Ano, večer by se tu měl zastavit. Ale já jsem mu jasně řekla, že se mi vůbec nelíbí ten nápad, aby se k celému tomu představení použily naše jesličky. Jenže mě, jako vždy, nikdo neposlouchá. Dobře si pamatujte, že budeme litovat, že jsme se do něčeho takového vůbec pustili.“

Odmlčela se, nastoupila do auta a odjela. „To bude dobré,“ snažil se kazatel povzbudit mámu, když spolu vcházeli do nově postavené stáje. „Myslím, že tady můžeme ty jesličky nechat. Až se sem přidá i ostatní vybavení, tak se tu budou náramně vyjímat.“ S těmito slovy vzal jesličky od mámy a opřel je o stěnu.

Zamířili jsme do sálu modlitebny, kde se měly všechny děti setkat. Když jsme ale otevřeli dveře, vypadalo to, jako bychom vešli do zoo!

Uprostřed toho všeho štěkání, mňoukání a kďákání jsem napočítal osm psů, tři kočky, dvě slepice,

králíka a husu. Máma do toho všeho vtrhla a rázně zavelela: „Každý se hned posadí a své zvíře bude držet na klíně!“ Sál se tak postupně začal utišovat.

Hned po mně vešel dovnitř i Luke. Je to můj kamarád z tábora u Hromové hory. Jeho rodina se letos na podzim přistěhovala do našeho města. Oba jsme si sedli trochu stranou, dál od všech těch zvířat. „Já myslel, že to bude vánoční program, ne výstava zvířat,“ zašeptal mi do ucha. „Co to má znamenat?“

Než jsem mu však mohl odpovědět, promluvila zase máma. „Jsem moc ráda, že jste se tu dnes všichni sešli. Jen nevím, kdo vám řekl, abyste si s sebou vzali svá domácí zvířata.“ Přitom se tázavě podívala na mého bráchu Alexe, který se snažil před jejím pohledem schovat za velkým německým ovčákem.

„Je pravda, že zvířata budeme v letošním programu mít,“ pokračovala, „ale pouze ta, která do vánočního příběhu patří. Bude tam oslík, kráva a dvě ovce. To je vše. Žádná další zvířata!“

„Opravdu bychom tam nemohli mít pejska?“ škemrala malá holčička. „Bobo by si hrozně přál vystupovat s námi,“ dodala tiše a vypadalo to, že se každou chvíli rozpláče. A ani Bobo nevypadal zrovna spokojeně.

„Je mi líto,“ odpověděla máma, „ale budou tam jen zvířata z Bible. A celý program se bude odehrávat venku, na trávníku u parkoviště. Možná jste si všimli, že tam už někteří dospělí z našeho sboru stavějí vánoční stáj. Nejprve ale musíme určit, kdo bude hrát pastýře.“

Seděli jsme dál s Lukem v rohu místnosti a čekali, až máma rozhodne, na koho připadne role pastýřů, andělů a kdo bude představovat Josefa s Marií. Zatímco jsme čekali, se zájmem jsme pozorovali Boba, který upřeně hleděl na malou bílou kočičku a mlsně se u toho olizoval. Kočka si z toho nic nedělala, protože ona zase se zájmem sledovala malého králíka a také se u toho olizovala.

Luke do mě šťouchl. „Myslím, že tu za chvíli bude pěkná mela,“ zašeptal mi spiklenecky do ucha. A měl naprostou pravdu.